

РЕШЕНИЕ

№ 134

София, 07 юни 2018 година

В ИМЕТО НА НАРОДА

Върховният касационен съд на Република България, първо наказателно отделение, в открито заседание на двадесет и осми май две хиляди и осемнадесета година, в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ЕВЕЛИНА СТОЯНОВА

ЧЛЕНОВЕ: МИНА ТОПУЗОВА

РУМЕН ПЕТРОВ

при участието на секретаря Марияна Петрова
и в присъствието на прокурора Атанас Гебрев
изслуша докладваното от съдия Евелина Стоянова
дело № 441 по описа за 2018 година.

Производството е по реда на глава двадесет и трета от НПК, образувано по жалби на подсъдимия А. В. А. (лично изготвена от него с Вх. № 3343 от 30.03.2018 г. по описа на ВКС и от защитата му – адв.Д., с Вх.№ 340 от 02.04.2018 г. по описа на АСНС) против решение № 35 от 20.03.2018 г., постановено по внохд №267/17 г. на Апелативния специализиран наказателен съд. С жалбите се поддържа, че са налице всички основания по чл.348, ал.1 от НПК и се правят алтернативни искания: за оправдаване, връщане на делото за ново разглеждане или намаляване на наказанието. Пред ВКС подсъдимият лично и защитата му поддържат подадените жалби.

Подсъдимият Л. Г. С. редовно призован, не се явява и не изпраща процесуален представител.

Подсъдимият В. С. П. редовно призован, не се явява.

Подсъдимият Е. Г. В. редовно призован, не се явява.

Защитникът на подсъдимите П. и В. – адв.М. изразява становище, че жалбата е основателна в частта, относно справедливостта на наказанието.

Прокурорът при Върховната касационна прокуратура не намира основания за изменение или отмяна на атакувания съдебен акт.

За да се произнесе Върховният касационен съд, първо наказателно отделение взе предвид следното:

С присъда по нохд № 3513/16 г. Специализираният наказателен съд осъдил подсъдимия А. за две престъпления – по чл.321, ал.3, т.1, във връзка с

ал.1 и чл.54 от НК на 7 години лишаване от свобода и по чл.234, ал.2, т.3, във връзка с ал.1, чл.20, ал.2, чл.28 и чл.54 от НК на 5 години лишаване от свобода, като на основание чл.37, ал.1, т.7 от НК лишил подсъдимия от право да упражнява търговска дейност с акцизни стоки за срок от 3 години, а на основание чл.234, ал.3 от НК отнел в полза на държавата предмета на престъплението; на основание чл.23 от НК съдът определил на подсъдимия общо наказание 7 години лишаване от свобода, като по реда на чл.23, ал.2 от НК към него присъединил наказанието по чл.37, ал.1, т.7 от НК; на основание чл.59 от НК при изпълнение на определеното наказание Съдът приспаднал времето, през което подс.А. е бил задържан по това дело; на основание чл.68, ал.1 от НК СНС привел в изпълнение наказанието от 3 години лишаване от свобода, наложено на подсъдимия с влязла в сила присъда по нохд № 931/14 г. на РС-Благоевград; СНС определил първоначален режим за изтърпяване на общо определеното и активираното по реда на чл.68 от НК наказание – строг, като постановил те да се изтърпят в затвор или затворническо общежитие от закрит тип. На основание чл.53, ал.1, б.”а” от НК СНС отнел в полза на държавата товарен автомобил, надлежно конкретизиран; множество мобилни телефони с или без СИМ карти.

Със същата присъда е ангажирана наказателната отговорност и на подсъдимите В., П. и С..

Деловодните разноски са поставени в тежест на четиримата подсъдими.

С обжалваното въззивно решение АпСНС изменил присъдата на СНС, както следва: 1) отменил същата в частите относно отнемането на т.а.Мерцедес и относно правното основание за определяне на първоначалния режим на изтърпяване на наказанието лишаване от свобода; 2) върнал т.а.Мерцедес на неговия собственик по регистрация, или на упълномощен негов представител; 3) определил на основание чл.57, ал.1, т.2, б.”а”, вр.с чл.58, т.2 от ЗИНЗС общото наказание от 7 години лишаване от свобода да се изтърпи при първоначален строг режим в затвор; 4) съдът изменил присъдата и в частта по разноските, като намалил общия им размер от 2831,86 лева на 454,46 лева. В останалата част присъдата е потвърдена.

Като съобрази горното, доводите на страните и след проверка в пределите по чл.347, ал.1 от НПК, Върховният касационен съд, първо наказателно отделение установи:

Жалбата е неоснователна.

Не е налице касационното основание по чл.348, ал.1, т.2 от НПК.

Данните в подкрепа на това основание, наведени от жалбоподателя и защитата му, са следните: съдия Д. В. не е следвало да участва в състава на АСНС, тъй като преди това е взела участие в производство по повод мярката за

неотклонение на подс. А., което според последния обуславя заинтересованост и предубеденост у нея; изводите на съда по фактите се основават предимно на показанията на полицейски служители; липсват доказателства за това, че жалбоподателят е ръководил ОПГ, както и, че е знаел за товара на инкриминирания автомобил; няма мотиви, а препис на обстоятелствената част на обвинителния акт.

Възраженията са неоснователни и съображенията за това са следните:

Участието на посочения съдия в производство по реда на чл.270, ал.4 от НПК, по вчнд № 328/16 г. по описа на АСНС не е от кръга очертан в чл.29, ал.1 от НПК. Мотивите на определението от 06.12.2016 г., постановено по посоченото дело не дават основание да се приеме, че АСНС е нарушил пределите на проверката по чл.270, ал.4 от НПК. Заинтересоваността или предубедеността, по смисъла на чл.29, ал.2 от НПК не произтича автоматично от коментираното участие на съдията в очертаното производство. Необходимо е да са налице други обстоятелства, които да внасят съмнение в незаинтересоваността или непредубедеността, а такива не се твърдят от подсъдимия и защитата му. Затова и не може да бъде направен извод за незаконен състав, по смисъла на чл.348, ал.3, т.3 от НПК.

Фактите, приети за установени от въззивния съд имат своята доказателствена основа и тя добре, подробно, ясно и детайлно е разчертана в мотивите на въззивното решение – л.141-146. На същото място е видно, че показанията на св.М., С., С. и М. не са единствените източници на доказателствата, ползвани от съда за изясняване на правнозначимите факти, от кръга по чл.102 от НПК. Доказателствената съвкупност съдържа множество елементи, произтичащи от различни по вид доказателствени източници – писмени и гласни, като тези, на които защитата на подсъдимия акцентира, са една малка част от тях. Всички елементи от споменатата съвкупност са ценени адекватно на обективното им значение и във взаимната им връзка, като по противоречивите доказателства съдът е изложил съображенията си.

Що се отнася до заявената липса на мотиви, според защитата на подс. А., то тя също не намира опора в данните по делото. Най-напред трябва да се отбележи, че не е налице препис на обстоятелствената част на обвинителния акт, така, както се поддържа. Друг е въпросът, че фактическото обвинение, очертано с обвинителния акт, при неприложението на чл.287 от НПК, определя рамките на производството и те не са нарушени от въззивния съд.

Не е налице касационното основание по чл.348, ал.1, т.1 от НПК.

ВКС е имал повод да укаже, че при липсата на основанието по чл.348, ал.1, т.2 от НПК проверката му относно правилното приложение на закона и справедливостта на наказанието е възможна само в рамките на фактите, приети за установени от въззивния съд (л.134 и сл. от мотивите на решението).

При казаното по-горе, настоящият случай е тъкмо такъв.

Приетата за установена от АСНС фактическа обстановка указва на наличието на фактически положения разкриващи поведение на жалбоподателя, запълващо признаците от обективна и субективна страна на инкриминираните престъпни състави, поради което правилно е била ангажирана отговорността му за тях. Възраженията, че не е ръководител и, че не е знаел за товара, са декларативни и игнорират фактите за които иде реч.

Не е налице касационното основание по чл.348, ал.1, т.3 от НПК.

На тази плоскост се възразява, че Съдът не е оценил правилно данните, свързани със семейното положение на подсъдимия и здравословното състояние на членове от семейството му. Мотивите на оспореното решение не позволяват да се направи извод за основателност на това възражение. Безспорно тези обстоятелства имат значение за отговорността на деца, доколкото обективно смекчават отговорността му, но най-напред той е трябвало да ги съобрази при избора на едно или друго свое решение. Същите обстоятелства не са игнорирани от Съда, а са ценени адекватно на обективното им значение.

Наложеният на подсъдимия наказанието за двете посочени престъпления не са очевидно несъответни на обстоятелствата по чл.348, ал.5, т.1 от НПК и като такива са справедливи и способстват постигането на целите на наказанието. Друг е въпросът, че размерът на наказанието лишаване от права е несъобразен със закона, тъй като е занижен, но при липсата на съответен протест, ВКС няма процесуална възможност за намеса.

ВКС намери, че са налице причини за внасяне на коректив в оспорения съдебен акт. СНС е определил първоначален строг режим на изтърпяване на наказанието от 3 години лишаване от свобода, наложено на подсъдимия с влязла в сила присъда по нохд №931/14 г. на РС-Благоевград и това е утвърдено от АСНС. Добре е видно, че това наказание не се обхваща от хипотезите на чл.57, ал.1, т.2, б."а"-„в" от ЗИНЗС, поради което за него първоначалния режим за изтърпяването му трябва да е по реда на чл.57, ал.1, т.3 от ЗИНЗС, а именно – общ режим. Възможността по чл.57, ал.2 от ЗИНЗС не е коментирана от съдилищата, а и липсват данни подсъдимият да се е укривал в хода на наказателното производство.

На последно място, трябва да се внесе коректив и в частта, с която са определени местата за изтърпяване на наказанията лишаване от свобода, от каквато възможност Съдът е лишен, предвид измененията на НК - чл.41, ал.6 и ЗИНЗС – чл.58, публикувани в Дв.бр.63/17 г. – приведеното по реда на чл.68, ал.1 от НК наказание от три години лишаване от свобода СНС е постановил да се изтърпи в затвор или затворническо общежитие от закрит тип и това е утвърдено от АСНС, а АСНС е постановил общо определеното наказание от седем години да се изтърпи в затвор.

В частта по приложението на чл.189 от НПК, делото следва да се върне на първоинстанционния съд за производство по реда на чл.306, ал.1, т.4 от НПК. Мотивите на присъдата и въззивното решение не позволяват проверка за правилността им в тази част. В мотивите на присъдата СНС е счел за достатъчно да посочи, че в тежест на подсъдимите следва да бъдат поставени направените по делото разноски – на досъдебното производство в размер на 421 лева и тези от съдебното производство в размер на 2410,86 лева. АСНС се е съгласил, че подсъдимите трябва да заплатят направените в досъдебното производство разноски в размер на 421 лева. От друга страна правилно е отбелязал, че разноските за преводач не се дължат от подсъдимите, но не се е ангажирал с техния размер. Посочил е също, че само подс. А. дължи разноските за престой и изследване в МИ на МВР в размер на 171,47 лева, във връзка с назначена от СНС съдебно медицинска експертиза за здравословното му състояние. Направил е извод, че трябва да намали общия размер на определените разноски със сумата, която е заплатена от съда за преводач, а направените разноски за СМЕ и изследвания на подс. А. да бъдат възложени на него. При тези съображения АСНС изменил присъдата, както бе посочено и очевидно в противоречие със съобразителната част на решението – намалява размера на дължимите от подсъдимите разноски, направени в хода на съдебно-наказателното производство от 2831,86 лева (според присъдата 2410,86 лева) на 454,46 лева.

Без детайлно очертаване на разноските по пера/основание (свидетели, експерти и др.), няма как да се приеме, че решенията на Съдилищата в тази им част са обосновани надлежно.

Водим от горното и на основание чл. 354, ал.1, т.1 и 4 от НПК, Върховният касационен съд, първо наказателно отделение

РЕШИ:

ИЗМЕНЯ решение № 35 от 20.03.2018 г. по внохд № 267/17 г. на Апелативния специализиран наказателен съд, както следва:

1. отменя решението в частта, с която е потвърдена присъдата на СНС по нохд № 3513/16 г. относно първоначалния режим на изтърпяване на наказанието от три години лишаване от свобода, наложено на подс.А. В. А. с влязла в сила присъда по нохд № 931/14 г. на Районен съд-Благоевград и алтернативно е определено мястото за изтърпяване на същото наказание, като в тази част ОПРЕДЕЛЯ първоначален ОБЩ режим за изтърпяване на същото наказание;

2. отменя решението в частта, с която е определено подс.А. да изтърпи наложеното му общо наказание от седем години лишаване от свобода в затвор;

3. отменя решението и присъдата, в частта по приложението на чл.189 от НПК.

В ОСТАНАЛАТА ЧАСТ ОСТАВЯ В СИЛА посоченото решение на АСНС.

Делото да се изпрати на Специализирания наказателен съд за производство по реда на чл.306, ал.1, т.4 от НПК.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: